

Τὸ Θέατρο

Θέατρον Ἀλίκης: «Τὸ Τραῖνο τῆς Βενετίας»—Αἱ μελοδραματικαὶ παραστάσεις τοῦ «Παλλὰς»—Ὁ Ζᾶκ Κοπὼ στὴν Ἀθήνα.

Μὲ τὴ θερινὴ θεατρικὴ κίνησιν ποῦ θὰ ἔχει ἐγκαινισθεῖ ὅταν θὰ τυπωθοῦν οἱ γραμμὲς αὐτές—καὶ ἡ ἐφετεινὴ κίνησιν προμηνύεται ἐξαιρετικὴ—τὰ θέατρα ἐξακολούθησαν ν' ἀναγράφουν στὸ πρόγραμμά τους τὰ ἴδια ἔργα. Μόνο ὁ θίασος Κοτοπούλη στῆς «Ἀλίκης» ἀνέβασε μιὰ χαριτωμένη παριζιά-

νικὴ κωμωδία τῶν Βερνέϊγ καὶ Μπέρρ: «Τὸ Τραῖνο τῆς Βενετίας» ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικὴ γιὰ τὸν ἐξυπνότατο διάλογό της καὶ τὶς σπαρταριστὲς σκηνὲς της, ποῦ δὲν εἶχε ὅμως τὴν προβλεπόμενὴν ἐπιτυχία. Ἴσως νὰ ἐπέδρασαν τὰ πολεμικὰ γεγονότα καὶ ἡ κάποιον νευρικότητα, ἴσως ἀκόμα ἡ διανομὴ τῶν ρόλων νὰ μὴν ὑπῆρξε ἀπόλυτα ἐπιτυχημένη. Οἱ δύο παρισινοὶ κωμωδιογράφοι, ποῦ γνώρισαν ὡς τώρα τόσοσους θριάμβους στὸ Παρίσι, διάλεξαν καὶ πάλι γιὰ θέμα τους τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας καὶ τὸ αἰώνιον θέμα τὸν ἔρωτα. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνάποδον. Γιατὶ ἐνῶ ἡ ἡρωίδα εἶναι ἔτοιμη νὰ ἐγκαταλείψει μὲ τὸ φίλον τῆς τὴ συζυγικὴν στέγην καὶ νὰ τὸ σκάσει μὲ τὸ τραῖνον γιὰ τὴ Βενετία, τὴν τελευταία, τὴ μοιραία στιγμὴν ἐπεμβαίνει ὁ σύζυγος καὶ ὕστερα ἀπὸ χαριτωμένα καὶ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια ξανακερδίζει τὴ γυναίκα του ποῦ δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ φεύγει αὐτὸς μαζί της γιὰ τὴν ὡραία πόλιν τῶν περιστριῶν ὅπου σὲ μιὰ γωνιούλα θὰ ξαναζήσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Πάνω σ' αὐτὸν τὸν καμβά, ὁ Βερνέϊγ καὶ ὁ Μπέρρ μᾶς δώσανε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρτια τεχνικὰ ἔργα τους καὶ ὁ θεατὴς ἀπολαβαίνει καὶ διασκεδάζει μὲ τὸ μπρῖο καὶ τὰ κωμικὰ εὐρήματα τῶν δύο συγγραφέων.

Ἡ ἐκτέλεσιν εἶχε ἀνατεθεῖ στὸν κ. Γ. Παππᾶ ποῦ μᾶς ἀπόδειξε ἀκόμη μιὰ φορά στὸ ρόλον τοῦ συζύγου πόσο κάτοχος εἶναι τῆς σκηνῆς καὶ πόσο τὸ ταλέντον του εἶναι πλούσιον σὲ ἀποχρώσεις καὶ δυναμικότητα, στὴν κυρία Ἄννα Λώρη, ποῦ ἔπαιξε βέβαια ἔξυπνα καὶ χαριτωμένα, μὰ ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλειπε κάποιος γοργότερος ρυθμὸς καὶ κάποιον ἰδιαίτερον τσαχπινιά. Ὅσον γιὰ τὸν κ. Δημήτρην Μυράτ καὶ τὸν κ. Γιαννίδη, ὁ δεύτερος ἐρμήνευσε περίφημον τὸν ἐπεισοδιακὸν τοῦ ρόλου, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἔκανε μιάν ἀξιόλογον προσπάθειαν γιὰ νὰ προσαρμοσθεῖ στὸ δικὸν του. Γενικὰ ἡ ὅλη παράστασιν θὰ κέρδιζε ἂν ὁ ρυθμὸς ἦταν πιὸ γοργός, πιὸ πεταχτός, γιατί τὰ ἔργα τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶν' ἀπαραίτητον γιὰ ν' ἀρέσουν νὰ παίζονται μὲ ἀπόλυτην πειθαρχίαν συνόλου.